

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

7. fejezet

Egy Halovány
Remény

James fel sem tudta fogni, mi zajlik körülötte, olyan gyorsan történt minden. Az egyik pillanatban még az új csapattársukkal, Rex-el beszélt a cirkáló tágas kabinjainak valamelyikében, a másik pedig már egy hatalmas erejű lökést hordozott magával, melynek végeztével minden elsötétedett. A hosszas órák mindössze egy halovány pillanatot öleltek fel számára, amelyre nem emlékezett, nem is emlékezhetett.

Az egyetlen, mit már méltán rögzíthetett az emlékezete azon zavaros, s kétellyel teli másodperc volt, mikor felnyitotta kék szemeit. Ahhoz képest, hogy már rég a másvilágon vélte magát, nem is voltak olyan rosszak a látottak, már ami őt illette. A nyaka a helyén volt, akárcsak a végtagjai, s a tarkóján kívül semmi sem hasogatott. Még csak nem is fetrengett egy rakás holttest és egy tengernyi vér kellős közepén. Mondhatni, eddig egész jó volt a felállás. Aztán úgy döntött, ideje felkelni.

A talaj szokatlanul száraz és durva volt, még a trimiumhoz képest is, s ami a leginkább meghökkentette, hogy könnyen morzsolódott a katonai csizma alatt. Csak ekkor kapcsolt: rég nem a cirkáló fedélzetén volt már.

Eddig hiába voltak nyitva a szemei, a sokk, valamint az elméjének a saját testi épsége körül való forgásának köszönhetően nem vette észre magát. Így a közvetlen környezetének harmadjára történő felmérése bizonyult számára az elsőnek. Meg kell hagyni, döbbenetes eredmény született. Nem sokkal a hajó szenes roncsai mellett állt, melynek még csak a nevére sem emlékezett, bár ez a tény már nem is számított különösebben. Annak ismerete, hogy a hajónak már csak az elülső része volt meg, valamint az több száz méteres földsvot húzott maga után a humuszban, semmit sem segített a túlélés szempontjából. Mindössze a szerencsését taglalta, ami lehetett felmenőben és apadóban egyaránt, tehát ezzel sem ment valami sokra.

Ghost hihetetlen módon, már festetlen arcának ábrázatával viszont már nagyon is. Így még azt is megtudta, hogy az eddig szinte látatlan csapattársa tényleg ember. Ez kissé furcsán hangozhatna normál esetben, de a fickót ismerve már semmi sem biztos. Ráadásul még azon is elcsodálkozott, hogy azaz arc milyen emberi és fiatalos is volt, mintha ő is csak egy átlagember lenne.

- Jól vagy? – ráncolta a homlokát a férfi. Látván, hogy Vega már egy teljes perce bámul meredten a képébe, ez rögvest megkérdőjeleződött benne. Viszont a tiszteletbeli újonc – most, hogy Mice helyére bejött Rex, már hivatalosan ő az, akit ezzel bajtársiasan székálni kellene, de ő már korábban is volt Pokolugró, tehát sokkal jobban értette a dolgát, mint James – ennek hallatán már csak feleszmélt.

Ténylegesen is tudomásul véve a látottakat.

- Persze, csak... – vakarta a fejét, most már szembesülve a helyzet kínosságával. – Hol vannak a többiek? Mi hogy éltük túl egyáltalán?

- Odafent vannak – mutatott az egyik emelkedő felé, ahol csakugyan hat fekete egyenruhás alak látszódott. – Próbálják helyrehozni a rádiót. A túléléssel kapcsolatban, mondjuk úgy, hogy az isteneknek más tervei voltak. Mellesleg ez a része egy elég stabil pontja a hajónak, ráadásul sokunkat, például téged is a kármentők húztak ki a roncsok közül, amíg le nem álltak – ekkor a nexus még mindig füstölgő roncsai felé mutatott, amely még mindig oly hatalmas volt, hogy teljességgel beterítette a látóteret. Több emelet magasan tornyosulva a hőseink felett.

Jamesnek csak ekkor tűnt fel, hogy a végletekig szétégett, eldeformálódott fémdarabok mellett nem csak elszakadt, még mindig heves szikrákat hányó vezetékek, valamint még ki nem aludt lángnyelvek vannak, hanem egy merőben más dolog is. Méghozzá az emlegetett kármentők, általános megnevezés szerint a replikátorok szürkés teste is halmokban csillogtak mindenfelé. Méghozzá „élettelenül”.

- De... hogy állhatott le az összes? – kérdezte a férfi elképedten. Mint minden katona, ő is tudta, hogy ezek még ebből az állapotból is működőképesé tudnák varázsolni a hajót, legalábbis a kommunikációs rendszereit. Az már fél siker lenne a jelenlegi helyzetben létező legoptimistább cél: a túlélés érdekében.

- Biztonsági protokoll – vágta rá Ghost nemes egyszerűséggel, mintha ez a világ legnyilvánvalóbb dolga lenne. – Az ötletet két évszázaddal ezelőtt, még az akkor politikailag független Ügynökség ültette be a gyakorlatba, a pegazusi repikátorokkal történtek kapcsán. Tisztában voltak vele, hogy később mások is ugyanúgy belepiszkálhatnak majd a bogaraink programozásába, mint ahogyan a Lidércek tették, ezzel kivonva őket az akkori háborúból. Így bevitték a rendszerbe egy biztonsági algoritmust. A lényege az, hogyha bármi, akár a legapróbb sor is megváltozik a parancssorban, az egység automatikusan kisüti az áramköreit. Akkor is, ha ép ez a parancs tűnne el. Az Ori bizonyára megpróbálta ellenünk fordítani őket, és meglehet, hogy a pajzs védett a jeleik elől, de így már könnyű dolguk volt.

- Hihetetlen, hogy már akkor is gondoltunk ezekre – tűnődött James egy pillanat erejéig, nem is értve, miért tartják azt a korszakot a politikai megosztottság és a rossz döntések időszakának. Eközben mindketten megindultak a többiek felé, átgázolva a földön heverő roncs- és replikátordarabokon – ezek sem törhetetlenek.

Amint felértek az emelkedőre már számára is tisztázódott, hogy miért épp ide vette be magát az ezredes. Bár manapság szinte minden technikai dologra az odaát halomban heverő mechanikus dögöket használtak, azért még akadt, aki maga is helyre tudott pofozni egy rádiót. Különösen, ha egy O’Neill nevezetű egyén volt az, kinek a fémbogarak iránti bizalmatlanság az egyik családi öröksége.

Szemel láthatóan, már sikerrel is járt, elvégre már nagyon úgy látszott, hogy beszél is valakivel a fülénél elhelyezett, ósdi kütyүн keresztül. Ennek ellenére az arca egy cseppet sem látszott derűsnek, pedig oly sok reményteli pillantás övezte az emberei körében. Mások nem voltak, még csak a környéken sem. Mintha csak nyolcan éltek volna túl az egészet, ez nyomban szemet is szúrt az ifjabbik Haigennek.

- Hol vannak a többiek? – súgta oda az immár nem sokkal mellette álló – na jó, ő volt az, aki odaállt mellé, amint felért az emelkedőn – Shaia fülébe. Nem akarta félbeszakítani az ezredes dolgát, de ezt mindenképp tudnia kellett.

- Felmentek a hegyekbe, hátha találnak egy barlangot, ahol meghúzhatják magukat egy időre – felelte a bájos, világosszőke hajú leányzó, kedves, étellel teli tekintettel. Az egyetlen természetellenesnek ható dolog a retinában lakozó sárgás árnyalat volt, melyen menten látszott, hogy az ő gyökerei messze a birodalom előtről erednek. Az itt élők szemei ugyanis a barna, zöld, kék mellett a sárgás, vörös és feketés árnyalatot is igen gyakran felvették. S ez sok rasszista kijelentés alapja lett.

- A hegyekbe... – sóhajtott fel fájdalmasan a férfi. Minél magasabb képzettséget kap az ember, annál többet ismerhet a taktikai dolgokról is, de még akkor is tudta volna, hogy ez egy rossz ötlet, ha egy fikarcnyit sem hallott volna a taktikai asztal felett folyó párbeszédéből. *Ha valaki meglát egy kiégett hajóroncsot és egy mellette húzódo hegyláncot, még ha értelmi problémákkal küszködik is, azonnal tudná, hogy oda menekültek a túlélők. Szerencsétlenek azt sem tudják majd, mi érte őket...*

- Értem, ott leszünk – törte meg Sam szava a kedvenc újonca a gondolatmenetét, miközben már tisztán látszott, hogy vége szakadt a párbeszédnek. Menten felé meredt minden egyes szempár, válaszáért, s legfőképp reményért esedezve.

- Szóval, bejáráthatom már a kicsikét? – szólalt fel Rex, egyre csak a kezei közt lazán dédelgetett gépkarabélyra célozva. Sophie halála után számára már nem maradt más, mint a bosszú. Nem érdekelte, most, vagy egy év múlva ragadja el a végzet. Csupán az, hogy a lehető legtöbb ellenséget küldje a másvilágra. Többek között ezért nem tetszett ez O'Neill számára. Nagyon rosszat sejtett.

- Úgy tűnik – felelte vegyes érzelmekkel, pókerarccal, majd a többiek felé fordította a tekintetét. A lehető legtöbbjüket felölelve a látóterével. – Van önök számára egy jó, és egy nagy rakás rossz hírem. Mivel mindig a rossz az érdekesebb, kezdem a jóval. A Központ még nem mondott le rólunk, úgy tűnik, a Khaleeshon történtek – mind a súlyos emberveszteségek, mind az elsöprő végkifejlet – után sokkal fontosabbak lettünk Haigen admirális számára, mint eddig bármikor. Szóval ideküldenek egy álcázott hajót, ami remélhetőleg kihoz bennünket.

- És most jön a „de” – nevetett fel Simon cinikusan, már készítve is egy tört.

- De, – hangsúlyozta a szót Sam, tréfásan felfogva az esetet – az egyetlen létező hely, ahová be tudják küldeni azt a sparrowot, öt kilométerre van arrafelé – eközben az előttük elterülő város felé mutatott, mely már romokban hevert.

James ennek láttán azon kapta magát, eddig ezt, hogy nem vehette észre, hiszen a hatalmas metropolisz látképe szinte mindent betöltött Észak felől, melyet a cirkáló roncsainak nem sikerült lefednie. A Doch'te építészet műremekeit képviselő, barnás árnyalatú – olyvá tűnik, nekik ez a szín a mániájuk – felhőkarcolók már rendre romokban heverték. Melyek még álltak is, hatalmas plazma által szabadalt lyukaktól, lángnyelvektől, s füstölgő résektől roskadoztak. S a lángok megfestették az eget.

Bár az Ori koránt sem akarta eltörölni a bolygó teljes lakosságát, azért nem is igyekeztek kímélni a helyet. Ugyan az általában hevesen záporozó, sárgásan izzó halálcseppek jóval ritkásabban érkeztek, ez is bőven elegendőnek bizonyult az infrastruktúra káoszba taszításához. Ráadásul még mindig érkeztek. Igaz, már csak egy-egy kósza lövés a netán még katonai ellenállást tanúsítható helyekre, ám ez, s a roppant épületeket borító lángözön mégis elegendőnek bizonyult, hogy vöröses árnyalatot kapjon a légkör. Olyan volt az egész, mintha csak alkonyodna, mely általában szemet gyönyörködtető látványul szolgál az ember számára.

Viszont a hamvak, a forróság és a halál ádáz dögszaga, valamint a tény, hogy nap még az ég tetején jár, nincs, kit nyugodni hagyott volna. Nick kivételével.

- Végül is, csak öt kilométer – szólalt fel értetlenül. – Az még nem olyan vészes. A kiképzésem alatt megesett, hogy negyvenet kellett menetelni reggeltől estig. Gondolom, erre sincs sokkal kevesebb időnk. Miért is aggódunk?

- Talán az ellenséges terep – felelte az ezredes, elnézve az embere érzéketlenségét. Tán bizonyos szinten még azt is kívánhatta, hogy olyan lehessen, mint ő, akkor menten megszűnne a lelkét nyomó roppant teher, valahányszor a sajátjai, vagy épp milliók értelmetlen halálával kell szembesülnie. Persze semmiképp sem lehet jó vezető az, aki számára ez nem lenne teher. – Nézd meg közelebbről!

O'Neill nyomban a kezébe is nyomta a látcsövét, melyen át Nick már teljes képet kaphatott az odaát zajló eseményekről. Valami miatt ő még midig abban az idilli tudatban élt, miszerint a várost még csak előkészítik a megszállásra, s ők gond nélkül elmasírozhatnak majd a kivonási pontig. Ám már javában dúlt az ádáz harc az épületek közt. Sorra dördültek el a sárgásan és kékesen izzó lövések, dübörögtek az ellenséges tankok motorjai, valamint suhantak az égen az Ori vadászgépei.

- Óh, akkor a szokásos – mosolyodott el látszólag érzelemmentesen, pedig, ha valamit, akkor a saját életét nagyon is féltette. Emiatt különbnek is érezte magát, Ghosttól, akinek a témával kapcsolatos hozzáállásáról még egy mukkot sem hallott, valamint Rextől, akihez az ezredesnek még akadt egy kikötése, mielőtt elindulnának.

- Rex – fordította felé kék szeméit, mielőtt még a férfi megkezdte volna a tűz szabdalta tájon való első léptét. – Számodra van egy különleges feladatod, ahelyett, hogy az ellenség megölésén fáradoznál, az lesz a dolgod, hogy ügyelj a társaid biztonságáért. Tehát nincs hősködés, ha melletted áll valaki, akit veszélyeztethetsz. Az a nő nem éri meg a fél szakasz áldozatát. *A tiedet sem, ami azt illeti...* – tette volna még hozzá az ezredes, de már nem akarta tovább fokozni a kedélyeket.

- Számíthat rám, uram – bólintott, a mellkasához szorítva a kezét.

- Helyes, akkor induljunk is! – szólalt fel az ezredes, kissé hangosabban a vártnál. Szerencsére egy árva ellenséges szándékú lélek sem tartózkodott a környéken, aki esetleg meghallhatta volna, majd rajtuk üthetett volna, mikor megindulnak az előttük húzódó romokban heverő metropolisz felé. Magáról a városról egyikük sem hallott valami sokat, csak azt tudták, hogy egy hatalmas szakadék szélére építették. *„Vallási okokból.”* S ennek hallatán az ember akaratlanul is azon kezdi járni az elméjét, *hogy mégis mi fenében hisznek ezek?* Ám csak annyit tudhat, hogy valamiféle egyistenhit.

Egy órán át tartó menetelés után, mely voltaképpen a gyorsgyaloglás és a lóhalálában való futás egy különös ötvözésének tekinthető, – egy jó nagy rakás felszereléssel megtoldva – hőseink a doch'te egyik legősibb településére épült városhoz küszöbéhez érkeztek. Az egyre csak roskadozó, romos felhőkarcoló lábához, melyek közt törmelék fedte utcák vezettek az egyetlen pont felé, ahonnan elhagyhatják ezen tűz átkozta helyet. O'Neill csak azt nem értette, hogy miért kell egy szénné égetett park kellős közepébe sétálniuk, amikor a hajóroncs mellől is felszedhették volna őket. Ám hamarosan megértette.

- Oda nézz! – törte meg a csendet Nick, aki szinte csillogó szemekkel nézte az odafent tanyázó rombolók egyike által hevesen bombázott hajroncsot.

Tudta, hogy már senki sincs a fedélzetén, ki élhetne, ráadásul a fémbogarak nélkül az a nexus már sehova sem megy, így már soha nem lesz hasznára, senkinek sem. Így az ellenség még szívességet is tett az eltakarításával, hiszen a lángok és plazma közt szétforgácsoló cirkáló látványa már nem is lehetett volna szebb.

De csakhamar lelohadt a mosolya.

A hajóroncs után a környező területek következtek, valamint a hegylánc, melyet még Shaia emlegetett. Hirtelen a látszólag egy fatuskó érzelmi tulajdonságaival megáldott férfiibe hasított a tudat, hogy az a sok sebesült és reményvesztett katona mind a beomlott barlangok csapdájában fog megfulladni.

Te jó ég... – sajnálkozott volna, kimutatván egy eddig még nem igazán mutatott oldalát, ám ekkor Ghost kénytelen volt félbetörni a pillanatot.

- Mesterlövész a hatodikon, nyolc óránál – suttogta halkán, a többiek számára mégis teljesen érthetően. A folytonos észrevétlenségnek nem csak a jó rejtőzködés volt az alapfeltétele, hanem az is, hogy mindenkinél mindenkit hamarabb szúrjon ki, legyen az a bokor mögött bujdosó katona, vagy épp a távolban nem túl résen leskelődő mesterlövész. O'Neill még megvárta, amíg mindenki lebukott valamiféle törmelék mögé, melyet remek fedezékként használhatott, majd felmérte a helyzetet.

A valamivel rövidebb, távcsővel ellátott botfegyver tulajdonosa alig ötven méterre állt tőlük, tehát hatalmas szerencsájük, hogy mindeddig még nem vette észre. Ezek egy háborús zóna kellős közepén nem szoktak tök egyedül motoszkálna az épületek közt, tehát lenni kellett még jó néhány férfinak, aki az ő ügyét szolgálja. Ha most szedik le, azzal már le is lepleződnek és egy ádáz utcai harc elé néznek.

De ha nem, akkor ő szúrja ki őket, és minden ugyanúgy végbemegy majd, ám csak akkor, ha már az egyikük mellkasát keresztülszelte egy kékes plazmanyaláb.

- Kate – fordította a vörös hajú „kandúr” felé kék szemeit –, lehetőleg a szeme közé. Amikor jónak látod, és próbáld meg a társait is elkapni.

- Vedd megtörténtnek – mosolyodott el a nő, miközben a saját távcsövesével már jól látta az ellenséges katona arcát. Zöld szemei mélyen a fiatal vonási közé mélyedtek. Kevesebben különbözött tőlük, mint az bárki is gondolná. *Akkor mégis miért háborúznak? A Birodalom még sosem hozott szenvedést egy emberi közösségre, ha az Ori nem is akar barátkozni, a békés együttélés még mindig lehetséges.* Ekképp tűnődött, miközben egyre csak a ravaszt szorongatta a mutató ujjá, s az valóban lehetséges lett volna, ha nem állna egy nagyobb dolog is a háttérben.

- És mi lesz a tankkal? – szólalt fel Ghost ismételtelen. Elvégre az ilyen esetekben sokkal ajánlatosabb lett volna kerülő úton menni, mintsem harcba szállni a hirtelen eléjük keveredő fémszörnyeteggel. Csak megfélemezett róla, hogy ismét csak ő volt az egyetlen, aki észrevette a fenyegetést, bá ez mostanra már oly nyilvánvaló lett, hogy meg sem kellett volna említenie a dolgot. Már mindannyian látták a lövész állása alatt elsuhanó, húsz centivel a talaj felett lebegő bestiát.

Nem sokban különbözött a többi tanktól, ezt az egyet kivéve. Fémes burkolata élénkszürkésen, majdhogynem fehérésen törte meg a fény rendjét, egyenesen a legtöbb csapattagok retinába tükrözve a nap erős fényét. Legalábbis hetükébe, ugyanis még mindig volt valaki, aki nem szembesült a harckocsi zömök testével, az

ádáz, hosszúkás csövével, valamint a lövegtoronyból kikandikáló tiszt fejével. Hiszen Kate már a látcsőn keresztül szemlélte a világot, lehunyva a másik szemhéját, s a lehető legjobban kizárva a környezetét. Csak annyit hallott az egészből, hogy „tank”, melynek hallatán ahelyett, hogy körülnézett volna, csúfos hibát vétett.

Meghúzta a ravaszt.

A parányi, de annál halálosabb lövedék úgy hasította keresztül a mesterlövész koponyáját, mintha csak egy konzervdobozon kellett volna átverekednie magát. Mivel ez már jóval kisebb kalibert képviselt, mint a kétszáz, vagy ne adj Isten négyszáz évvel ezelőtt használatos fegyverek, a halálossága is másban rejtett. Méghozzá a hangsebesség sokszorosának elérésében, melynek éktelen zörejét egy hangtompító oszlatta el. Ha nagyon mészáros kedvében van az ember, még mindig használhat robbanó lövedéket is, az nem csak szolidan keresztülmegy az ellenséges harcos skalpján, majd kijön némi agyvelő kíséretében, hanem ezernyi apró, véres húscsafatra szaggatja a kérdéses testrészt. Persze ez már mindegy volt a delikvens számára.

- A francba... – sóhajtott fel az ezredes, miközben a holttest egyenesen az utcára bucskázott, nem sokkal az Ori tank mellé érkezve. S ezzel Kate is szembesült a puszta figyelmetlenségéből fakadó hibájával, miközben hitetlenkedve nézte, ahogy feljűk fordul a monstrum gyilkos, s egyúttal rideg csöve. Ami hamarosan forni kezdett.

- Bocsi... – sziszegte a nő a fogai között, majd a többiekkel egyetemben megindult a legközelebbi épületmaradvány sarka felé, melynek tömör acélfala, ha mást nem is, de egy kis időt ad majd nekik. Ilyenkor az ember el sem hinné, milyen gyorsan tud megtenni egy korábban még lehetetlennek tűnő távot. A nő esküdni mert volna rá, hogy legalább fél perc, mire így, teljes felszerelésben képes elvonszolni magát odáig. S mégis, már tíz elteltével ott termett, hat bajtárssal egyetemben.

- Ghost, gyere már! – kiáltott utána O'Neill, ám a férfi egy pillanatra sem mozdult el a fedezéke mögöl, mindössze felé fordította a fekete szeméit. Aztán, mikor már mindkettejük tekintete egymás retinájába mélyedt, mutatott valamit a kezével, mely nem volt több egy bevett, ám a mai napra már haszontalanná vált katonai jelnél. De számukra mégis egy egyedi, a valóstól merőben más jelentése volt. Annyit tett:

Fedezlek, testvér...

Mindketten tudták, hogy ennek így kell lennie, hiszen ez az épület nem tarthat ki egy, esetleg két lövésnél tovább, és akkor máris ők következnének. De ha most valaki hátul marad és küzd, akkor talán még elmenekülhetnek. Ezért nem is volt idejük rendesen is elválni egymástól. Sam és a társai még egyszer felé, majd a tank már előre izzó csövére emelték szeméiket, s megindultak az ellenkező irányba, sebesen szelve szűk, szenes törmelékekkel és holttestekkel teli utcákat.

Mígnem egy hatalmas robbanás hallatszott a távolból, melynek hallatán mind tudták: Ghost, a rejtelmes társuk már történelem.

Viszont a megpróbáltatásaik még koránt sem érték el a végüket. Az ellenséges terepen való haladás sosem egyszerű feladat, különösen akkor nem, ha csak olyan helyen mehetnek át, ahol nincs senki, de a város minden létező pontja hemzseg az ellenségtől. Ennek csakhamar meg is lett az eredménye.

- Állj! – suttogta Simon, miközben ökolbe szorított kezekkel leguggolt. A mozdulatot követően pedig már elő is készített egy rendkívül éles kést. Bár az ezredes még nem adott parancsot a cselekedetre, az már tisztán látszott, hogy az egyetlen, viszonylagosan is tiszta útszakaszon járőröző harcost el kell takarítaniuk az útból. Méghozzá minél hamarabb, hiszen egyre távolabb és távolabb volt már.

Nem is tudta, de Sam épp akkor bólíntott rá a kockázatos tervre, amikor a „kardmániás” egyenesen a szerencsétlen nyaki ütőerébe hajította a kést. Az még odakapott egy halovány pillanat erejéig, majd menten a földre rogyott, a saját vérözöne által betérítve. Ennek láttán már szinte mindenki megnyugodott, mondván, tiszta a terep. Csupán a másik járőrrel feledkeztek meg, és a többiről, és a többiről.

Egyetlen szempillantásba sem telt bele, és a kicsiny osztag már szinte el is vészett a rázúdított plazmaözönben. Ami fedezéket találtak, az sem mutatkozott épp a legalkalmasabbnak a tüzelés viszonzására. És ha a kékes plazmalyalábok előtt valamiféle védelmet is nyújtott ugyan, azt is csak időlegesen. A hatalmas falak szinte lövésről-lövésre mállottak semmivé. Egyedül Simon tudta fitogtatni a harctudását, a kések jóval kisebb és kiszámíthatatlanabb helyekről is repkedhettek, mint a puskalövések. Azonban ez nem bizonyult, nem is bizonyulhatott elegendőnek.

Ha mindez még nem festette volna teljességgel menthetetlenné és kilátással a hőseink helyzetét, még a korábban látott tank is idetalált, egy jókora sárgás lövedékkel megújítva a legutóbbi találkozás emlékét. S mikor a forró plazmatömeg csupán méterekre süvített el O'Neill feje felett, a legfurcsább dolgot látta, melyet valaha is remélhetett. A hetedik emeletnél félbe törött épület tetején kis, barnás alakok mozgolódására lett figyelmes. A Doch'te bátor hőseire.

Bár Novenec jóformán még Taylornál is magasabb volt, ezek alig érték el a százhatvan centiméteres termetet, tehát ezek, és nem a generális képviselte ezen nagyon is számottevő téren az átlagos termetet. Sam már azon is csodálkozott, hogy ez a faj milyen eltökélten és erőteljesen küzdött az otthonáért, ám mégsem számított erre. Legbelül valami folyton az sugallta a sziklaszilárd lelkében, hogy róluk már végképp lemondhatnak a katasztrófális vereséget követően.

Szemei szinte el sem hitték, ahogyan az egyikük valamiféle pityegő izét hajít az ő és az emberei életét fenyegető roppant gépezetre, amely menten darabokra is tépte a monstrumot, mindössze egy röpke szempillantást elteltével. *Bátor kis fickó lehetett, ha csak ennyi ráhagyást engedett.* De innentől már a Pokolugróké lett a terep.

Az odafentről érkező fedező tüzet kihasználva a hőseink hamar előmerészkedtek az egyre csak omladozó fedezékeik mögül, minduntalan megszorongatva az ellenfelet. Az Ori büszke harcosai teljesen összezavarodtak. Nem tudták, hogy a fejük fölül érkező sárgás lézernyalábok, vagy pedig a velük szemben, egyenesen a képükbe záporozó ólomlövedékek előtt keressenek menedéket.

Hullottak is, akár a legyek.

Jamestől kezdve Nicken át már mindenki teljes erőbedobással küzdhetett, persze hibáknak még mindig nem volt helye. Ám az ilyesmi egy olyan dolog, mely szinte mindig előfordul egy ilyesfajta helyzetben, és csakugyan be is következett.

Shaia nem tudta, hogy miért kezdtek könnyezni a sárgás szemei, miután az a szörnyeteg kioltotta Ghost életét. Még soha, egyetlen bajtársát sem sajnálta ennyire, pedig oly sokan akadtak már, kik hasonlóképp végezték a zord harcmező ádáz tűzözüében. Ezúttal mégsem tudott gátat szabni sós cseppeknek, melyek egyre csak halovány orcáin úsztak le, mígnem a talajra nem csöppentek.

Mindez nem lett volna különösebb probléma, ha továbbra is a megszokott szinten tud koncentrálni a feladatára, de nem tette, nem tehette. Egyik lövést tévesztette el a másik után, sorra figyelmen kívül hagyva az ellenfeleket. Köztük azt is, amely a háta felől közeledett. Már csak egy heves puffanásra, valamint a húsba maró penge utánozhatatlan suhanására és zöreijére lett figyelmes, alig két lépésre a háta mögöl. Szemei, arca, s lelke egyként remegett bele a látottakba.

Az ori katona már holtan hevert a barnás árnyalatú fal mellett, s a rom takarta talajon csupán egyvalaki állt felette. Eleinte el sem hitte, de mégis igaznak bizonyult a tény, miszerint a férfi szemeihez emelve könnyes szempárát, Ghost arca vetült a hamvak közt tetszelgő égre a lány retináin át. Mindezt a férfi hangja szentesítette.

- Most mi van? Egy tank, ellenem? Hagyjuk már... – legyintett a kezével látszólag flegmán, töretlenül, s legfőképp érzelemmentesen. Ám az igazat megvallva, egyre csak azon epekedett, hogy maga törölhesse le a lány orcáján húzódo sós cseppeket.

Tán egy másik nap, egy másik életben.

- Egyszer meg kell mutatnod, hogy csinálod...

A kivonási pont elérése ettől a ponttól kezdve már túlságosan is könnyűnek bizonyult ahhoz, hogy igaz legyen. Miután a magasban küzdő doch'te harcosok eltakarították a megmaradt ori erőket, hőseink egy árva ellenséges katonával sem találták szemben magukat, ráadásul még épp időben, öt perccel a sparrow érkezése előtt érkeztek. Az út során tán az egyetlen rendkívüli dolognak az bizonyult, hogy az újonnan idetalált csapattársukat egyszer sem tévesztették szem elől.

Minden esetre a körülmények alaposan átejtették őket.

- Egy lélek sincs ott – törte meg az ezredes mély hangja a hosszas csendet, aki a látcsövön keresztül már méltán megerősíthette a teljesen nyilvánvalót. Hiszen ezt szabad szemmel is tisztán láthatták – alig álltak onnan ötven méterre. Az ezredes csak azért ellenőrizte le rendesen is, mivel nagyon rosszat sejtetett a helyzet, csak úgy árasztotta magából a csapda kétes bűzét. Mintha az ellenség is tudna a mentésről.

- Gondolod, hogy a fal mögött lapulnak, és már alig várják, hogy szétlőjék azt a gépet? – fordult felé Simon kérdő tekintettel. – Vagy tényleg ilyen szerencsénk van?

- Mikor volt utoljára? – vágta rá Sam, gondolkodás nélkül, keserű érzelmekkel.

- Nem mintha lenne választásunk. A lőszer is véges, na meg a kaja – tette hozzá Nick. – Ha nem jutunk ki azzal a géppel, itt fogunk megdögleni a doch'téval együtt. Kénytelenek leszünk addig fel-alá mászkálni, amíg le nem lőnek, vagy el nem fognak minket. Szóval reménykedjünk, hogy ezúttal Simon téved.

- Sosem tévedek – felelte a férfi közömbösen. Ennek hallatán Nick már szívesen elkezdett volna egy rakás dátum sorolásába, amikor, ha életek nem is, de elég sokminden veszett oda a férfi döntései miatt, melyekben igenis tévedett.

Viszont a gép érkezése félbeszakította mindezt.

A különös módon – nyilván a környezetbe való könnyebb beolvadás céljából – barnás árnyalatúra festett gép valóságos őrangyalként ereszkedett alá az égboltról, egyenesen az egykori park szenes felszíne felé hasítva az ózondús léggömböt. Mialatt a narancssárgásan ragyogó hatóművek egyre közelebb és közelebb eresztették a talajhoz, mindenki azon tűnődött, hogy beigazolódik-e a legrosszabb.

- Gyerünk... gyerünk – motyogta O'Neill alig hallhatóan. Tudván, hogy hét másik lélek is ugyanígy érez. Maga az érzés, mikor egy sárgás plazmalyaláb telibe kapja, majd keresztülhasítja a gépet, minden bizonnal szívszorogatónak bizonyult volna valamennyiük számára. Ezt mind tisztán érezték, pedig még be sem következett. S ahogyan egyre közelebb és közelebb ért hozzájuk, még az eddig örök pesszimistának számító Rex is úgy vélte, hogy valóban sikerülhet.

A következő pillanatot semmihez sem hasonlíthaták.

Maga a szerencse eddig egy nagyon ritkán megmutatkozó alkalomnak számított a Saber osztag köreiben. Hőseink ezért is ráncolták a homlokukat egytől-egyig az egyre tikkasztóbbá váló forróságban, mikor a sparrow csodával határos módon már majdnem elérte a talaj szintjét, majd megállt felette. Hiszen a pilóta sem volt hülye. Tudta, hogyha szitává akarják lyuggatni, akkor ez a legmegfelelőbb hely, hogy megtehessek. Éppen ezért nem tette le teljesen a gépet, hanem megállt egy fél méterrel a talaj felett. Leeresztve a rámpát, folytonosan járatta a hajtóműveket. Ezen különös fogalomban – a szerencsében – még neki sem volt része, viszont legbelül mégis úgy érezte: épp itt volt az ideje, hogy bekövetkezzen.

- Rendben uraim, gyerünk! – adta ki végül az ezredes a vezényszót, melynek hallatán az egész osztag futólépésben kezdett közeledni a leszállórampa felé. A továbbra is a levegőben maradó gépnek köszönhetően nem lett volna valami okos ötlet, ha mind felugranak rá. Ezért inkább egyesével próbálkoztak.

Úgy tartja a mondás, a kapitány utolsóként hagyja el a süllyedő hajót, ám ez a feltételezés csak akkor állja meg a helyét, ha tudjuk, melyik bárka az, melyet már megkörnyékezett a végzete. O'Neill azért ugrott fel elsőként, mert tudta, hogy az idilli pillanat ellenére még mindig lelőhetik a gépet. És akkor inkább vesszen oda, mint egy másik embere. Mellesleg valakinek mutatnia is kellett az utat.

Másodikként Nick rugaszkodott el a talajról, pontosan a megfelelő helyre érkezve. Még Samnek sem kellett elkapnia a karját, ami ebből a magasságból, ezzel a kiképzéssel olyasmi lett volna, amit a halála napjáig a fejéhez vágtak volna a többiek. Minden esetre, ő inkább kimaradt a kéznyújtós részből, s leült egy szép kényelmes ülőhelyre, nehogy még a végén kiessen a gépből. Mint a múltkor Simon.

Ő az esetből tanulva, a felugrást követően nem csak nyomban a sötétszürke ülések valamelyikére is vetette magát, hanem magára is csatolta a biztonsági övet. Ha valaki ötven métert zuhan egyenesen egy trágyaszzerű sárhalomba, soha, de soha nem akarja még egyszer átélni a pillanatot. Legalábbis ő biztosan nem.

Mivel a következő lehetőség megnyílásakor már ketten is fel akartak ugrani, az ezredes kénytelen volt név szerint szólítani a következő – talán – szerencsést.

- Ghost! – magától értetődő módon, neki nem ez a rendes neve, viszont az ezredes ennyivel is megelégedett. A férfi a közvetlen utasításnak eleget téve elrugaskodott a talajról, majd egyenesen a rámpa középső részére érkezett, ahonnan még épphogy fel tudott tántorogni a fedélzetre, Sam segítségével nélkül.

Hiába, nem lehet mindenki jó, mindenben.

- Egyszer a nevedet is elmondhatnád – szólt oda hozzá Simon, miközben az ezredes már szólította is a soron következő bajtársát.

- Nekem nincs nevem – vágta hozzá Ghost látszólag közömbösen.

- James, te jössz! – törte meg O’Neill szava a sokatmondó párbeszédet.

Az ifjabbik Haigen vett egy mély levegőt, s amint az a tüdejébe áramlott, már teljesen késznek érezte magát a feladathoz. Samnek sikerült, akárcsak Nicknek és Simonnak, sőt, még Ghostnak is ment. *Ő miért ne lenne képes rá?*

Tekintettel léve a rámpa és a talaj közti alig ötven centiméternek, nem is értette, hogy miért agyalt ezen ilyen sokat. Elvégre ennél könnyebb feladata még nem is akadt a kiképzését követően, mégis rosszat sejtett. Már a letelejtől, ami az illeti. Viszont már nem nézhetett vissza, ezt mondták neki, és ezt is kell tennie.

Hamar elrugaskodott a szenes talajról – melyet minden bizonnyal az egyik sárgás plazmalyaláb tett olyanná, amilyenné – s már a levegőben is találta magát. A repülés közben eltöltött idő alighanem az élete egyik leghosszabbnak érzet pillanatának hatott számára, egészen addig, míg a bakancsai nem érintették a rámpa fémes ötvözetét. Így, hogy már megtörtént, el sem hitte, hogy ennyit vacillált ezen.

Hirtelen olyan magabiztosnak és erősnek érezte magát, hogy nem is akart beljebb menni. Úgy vélte, itt ácsorogva is kibírná a hosszas emelkedést, persze muszáj odébb mennie, hiszen át kell adnia a helyét a soron következőnek. Ám, mielőtt még ezt megcselekedte volna, elmosolyodott, s vetett egy diadalittas pillantást az ezredes arcára. Az arra, melyen mély rémület ült ki, mintha kiáltani próbált volna, de nem tehette. James már csak akkor kapcsolt, mikor az ezredes minden erejét összeszedve elfordult, s megpróbálta a padlóhoz vágni magát.

Vega nem értette miért tette ezt O’Neill, valamint a többiek.

Nem is érthette, amíg az a bizonyos valami a látóterébe nem suhant. Valamiféle gránát lehetett, de azt már végképp nem tudhatta, hogy milyen. Az egyenesen a szemei előtt repülő szerkezet arra azonban már ráébresztette, hogy elérkezett az életének utolsó pillanata. A másodperc, amikor az a valami felrobbant.

Nem emlékezett többre egy hatalmas villanásnál, aztán egy puffanásra, mikor az iszonyatos erejű lökéshullám a sparrow utasteréből a hamu fedte talajra repítette. Tisztán hallotta, ahogyan a gép gyorsítani, pontosabban emelkedni kezd, ezen felül mérhetetlen fájdalmat érzett. Az elsősorban a szemeit övezte.

Melyekkel már nem látott, semmit sem.

Menten odarohantak hozzá a többiek, hiszen a kivonásra rendelt gép pilótája bolond is lett volna maradni. Örült, hogy még egyben volt és menten félbeszakította az akciót. James, ha sokat nem is, de annyit felfogott a történekből, hogy ez

semmiképp sem lehetett egy közönséges gránát. A repeszek, vagy a forróság azonnal megölte volna, tehát nem lehetett más, mint egyfajta villanógránát. Ezzel a hozzáíető Rex is tisztában volt. Tudta, hogy ennek a mellékhatásai mögött méltán szerepel az átmeneti vakság is, csak épp nem ekkora távból.

- Mutasd a szemed! – kiáltotta felé nyersen, ám legbelül heves együttérzéssel. A férfi alig harminc centire volt attól a valamitől, ez vagy épp elég távol lehetett ahhoz, hogy átmeneti lehessen a hatás. Azonban már könnyen elég közel lehetett, hogy maradandó károk is érhessek azt a kék szempárt, mely számára a világot jelentette.

- A fenébe... – sóhajtott fel a felette feltételezhetően álló férfi, látván, hogy vörösös vér árad minkét szemgolyóból, s Jamesnek már hallania sem kellett volna, hogy tudja ennek a jelentését. Hiszen a kiképzés alatt is szembesült a villanógránát hatásaival, tudta, hogy ez merőben más. Az égető fájdalom, mely egészen az agyáig hatol, és a mindenhol csörgedező vér csak egyet jelentett.

Elvesztette a látását, mindörökre.